RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 234.088 van 9 maart 2016
in de zaak A. 212.737/XIV-35.675

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sylvie Micholt
kantoor houdend te 8000 Brugge
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 10 juni 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 123.845 van 13 mei 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 231.469 van 9 juni 2015 wordt het debat heropend.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een aanvullend verslag opgesteld, op grond van artikel 17 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 november 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Charlotte Verkeyn, die *loco*advocaat Sylvie Micholt verschijnt voor verzoekster, is gehoord.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Voor een samenvatting van de feiten wordt verwezen naar het arrest nr. 231.469 van 9 juni 2015.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Vooraf

4. Bij tussenarrest van 9 juni 2015 verwerpt de Raad van State het eerste en het vierde onderdeel van het eerste middel en heropent hij het debat.

Thans volgt het onderzoek van het tweede en het derde onderdeel van het eerste middel en van het tweede en het derde middel.

B. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoekster werpt in een eerste middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 39/2, § 1, 39/65, 39/69 en 39/76, § 2, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen'(hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 149 van de Grondwet.

In een tweede onderdeel betreffende de "*de jure* en *de facto* nationaliteit" wijst verzoeksterop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er ten onrechte van uitgaat dat een registratie noodzakelijk is en dat stappen moeten worden ondernomen om de nationaliteit van een land te verkrijgen. Verzoekster merkt op dat men louter op basis van geboorte *de jure* de nationaliteit van een land kan hebben zodat zijmogelijk de Chinese nationaliteit kan hebben en ontlenen aan haar Tibetaanse afkomst. Hiervoor is een ruim onderzoek nodig van de Chinese nationaliteitswetgeving dat enkel kan worden gedaan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.Verzoekster acht artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet geschonden omdat uit de motivering van het bestreden arrest niet blijkt waarom een *de jure*nationaliteit zou moeten worden gelijkgesteld met een *de facto* nationaliteit om te kunnen spreken van het hebben van de nationaliteit van een land.

In een derde onderdeel betreffende "gegevens in het administratief dossier" voertverzoeksteraan dat, anders dan in het bestreden arrest staat te lezen, uit het administratief dossier niet kan worden afgeleid of al haar grootouders naar India waren vertrokken. Integendeel, verzoekster heeft aangegeven dat haar ouders in Tibet zijn geboren. Het bestreden arrest gaat er foutief van uit dat alle grootouders zijn meegekomen met de Dalai Lama en dat er aldus geen juridische band kan zijn met China. Volgens verzoekster is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet alleen zelf op onderzoek uitgegaan maar steunt hij zich ook op elementen die niet in het administratief dossier zijn te vinden. Verzoekster merkt nog op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel

degelijk vaststelt dat verzoekster staatloos is door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet af te wegen ten aanzien van het land van gewoonlijk verblijf en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarvoor niet bevoegd is.

Beoordeling

6. De Raad van State heeft in het arrest nr. 231.469 van 9 juni 2015 het volgende overwogen betreffende het eerste en het vierde onderdeel van het eerste middel:

> "In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag beoordeeld ten aanzien van India als eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4, van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen komt daarbij tot de vaststelling dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
>
> In het bestreden arrest wordt verzoeksters aanvraag eveneens beoordeeld ten aanzien van India en komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot de vaststelling dat aan verzoekster noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Het feit dat de beoordeling in het bestreden arrest is gebeurd ten aanzien van het land van gewoonlijk verblijf in plaats van het eerste land van asiel heeft geen invloed op de concrete beoordeling van verzoeksters asielaanvraag aangezien zijn aanvraag telkens ten aanzien van India werd beoordeeld. De door verzoekster in het eerste en het vierde onderdeel van het eerste middel aangevoerde onwettigheden bij het onderzoek van haar nationaliteit door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed en kunnen daarom ook niet tot de cassatie ervan leiden."

De in het tweede en het derde onderdeel van het middel aangevoerde onwettigheden hebben eveneens betrekking op het onderzoek van verzoeksters nationaliteit door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Om dezelfde redenen als geciteerduit het arrest van 9 juni 2015, kunnen deze aangevoerde onwettigheden evenmin de strekking van het bestreden arrest hebben beïnvloed.

Het tweede en het derde onderdeel van het eerste middel zijn niet-ontvankelijk en kunnen derhalve niet tot cassatie leiden.

C. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. Verzoekster werpt in een tweede middel de schending op vanartikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/65, 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 6 van het EVRM, van artikel 1 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 4 *juncto* artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 'tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen' (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003).

Verzoekster voert in een eerste onderdeel betreffende de "gehanteerde bronnen" voor de afweging in het bestreden arrest ten aanzien van India als land van gewoonlijk verblijf aan dat in India wel degelijk een discriminatie van Tibetanen bestaat die kan worden gelijkgesteld met vervolging. De Indiase overheid wenst niet te verhelpen aan die discriminatie doch in het bestreden arrest wordt geoordeeld dat de socio-economische toestand van Tibetanen niet zo ernstig is. Overeenkomstig artikel 4 *juncto*artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 moet een asielaanvraag op objectieve wijze worden beoordeeld, hetgeen ook uit artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 6 van het EVRM blijkt. Verzoekster acht deze bepalingen geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich voor de beoordeling van de socio-economische toestand van Tibet baseert op informatie van de Indiase overheid en van de Tibetaanse overheid in ballingschap, die bezwaarlijk als objectief kan worden gezien, en, voor de beoordeling van het tijdelijk verblijfsrecht, op "Information pertainingTibetanNationals", hetgeen richtlijnen zonder bindende kracht zijn die op ieder ogenblik kunnen worden ingetrokken.

Verzoekster voert in een tweede onderdeel betreffende de "gebrekkige motivering" aan dat zij informatie heeft voorgelegd aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit het risico blijkt op schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag. Vermits de Indiase overheid geen bescherming biedt, komt mishandeling door de lokale bevolking wel degelijk in aanmerking voor bescherming op basis van deze bepalingen. Het is verzoekster niet duidelijk waarom haar informatie ondergeschikt wordt geacht aan de hierboven opgesomde niet-objectieve informatie. Waar in het bestreden arrest wordt overwogen dat de dreiging om Tibetanen uit te zetten naar China als drukkingsmiddel verwerpelijk is doch dat er niet voldoende bewijs is van daadwerkelijke uitlevering, draagt deze zin bij tot hetgeen verzoekster heeft uiteengezet over het onthouden van allerlei rechten aan Tibetanen. Het gebruik van refoulement als drukkingsmiddel vormt ook een schending van het non-refoulementbeginsel. Tot slot wijst verzoekster erop dat haar volledig derde middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bestaat uit informatie over de nood aan internationale bescherming voor alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China, zodat het des te onbegrijpelijker is hoe het bestreden arrest tot de vaststelling komt dat de partijen dergelijke informatie niet aanbrengen. Zij acht het bestreden arrest ook in die zin gebrekkig gemotiveerd.

8. In de toelichtende memorie steltverzoeksterin essentie dat de motivering van het bestreden arrest gebrekkig is, zowel wat betreft de stelling dat de dreiging met refoulement als drukkingsmiddel verwerpelijk is doch dat er niet voldoende bewijs bestaat voor effectieve uitlevering, als wat betreft de vaststelling dat de partijen geen informatie bijbrengen over de nood aan internationale bescherming voor alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China, terwijl verzoeksters volledige derde middel bestond uit informatie daarover.

Beoordeling

9. Daargelaten de vraag of alle in het middel aangehaalde bepalingen van toepassing zijn op het bestreden arrest, blijkt verzoekster in het eerste onderdeel van het middel de objectiviteit van de in dat arrest gehanteerde bronnente bekritiseren evenals de waarde van de “Information pertainingTibetanNationals”.

De beoordeling van de bewijswaarde van de beschikbare informatie behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die te dezen over hervormingsbevoegdheid beschikt. De Raad van State is als administratieve cassatierechter niet bevoegd om deze beoordeling over te doen. Dit geldt eveneens voor de waarde van de “Information pertainingTibetanNationals”, die in het bestreden arrest wordt beoordeeld als “officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies […] [welke] correct worden toegepast”.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is niet-ontvankelijk.

10. Waar verzoekster aanvoert dat Tibetanen in India dermate worden gediscrimineerd dat er sprake is van vervolging, dat de Indiase overheid geen bescherming daartegen biedt en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld, stelt zij in wezen een andere beoordeling ten gronde voor van haar asielaanvraag, waarvoor de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

11. Verzoekster verwijst naar de informatie die zij betreffende de behandeling van Tibetanen in India heeft bijgebracht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch zij betwist niet de vaststelling in het bestreden

arrest dat het niet volstaat “te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs”. In het bestreden arrest wordt verder overwogen dat verzoeksterniet wordt vervolgd door de Indiase overheid, dat verzoeksters echtgenoot de Indiase nationaliteit heeft, dat verzoekster en haar familie ook andere inkomsten hebben dan die van haar echtgenoot, dat het haar vrij staat elders te wonen indien zij meent dat Tibetanen in India worden gedropt in *settlements*, dat haar broers het goed stellen en zakenlui zijn, dat verzoekster niet toelicht hoe de beweerde administratieve voorwaarden bij verblijfsveranderingen onder de vluchtelingenrechtelijke criteria vallen, dat uit het loutere blokkeren van een weg om naar de velden te gaan geen persoonlijke, ernstige en actuele vervolging blijkt, temeer daar verzoekster zelf niet is lastiggevallen en haar gezin nog altijd in hetzelfde huis woont, dat verzoekster geen problemen bij de jaarlijkse betoging heeft ondervonden, dat zij in het algemeen heeft verklaard geen persoonlijke problemen te hebben gehad, dat zij geen hulp heeft gezocht bij de Indiase autoriteiten, dat verzoeksters bewering dat haar dochter werd verkracht niet als dusdanig blijkt uit het gehoor en dat de traumatische ervaring van een crimineel feit niet onder de vluchtelingenrechtelijke criteria valt, temeer daar haar dochter nog altijd in India verblijft.

Wat betreft verzoeksters vrees voor refoulement, wordt in het bestreden arrest overwogen dat uit de “COI Focus ‘CHINA/INDIA’. De Tibetaanse gemeenschap in India” van 29 januari 2014 blijkt dat het Indiase Hooggerechtshof het beginsel van non-refoulement zowel als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe heeft erkend als het heeft begrepen onder het grondwettelijk principe van het recht op leven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat het non-refoulementprincipe in India de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet, en verwijst naar een verslag van de “SchweizerichеFlüchtlingshilfe” om vast te stellen dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten en dat, indien

het niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, hieruit alsnog niet concreet en gedocumenteerd kan blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *defacto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat de door verzoekster bijgebrachte informatie gedeeltelijk in de betreffende COI werd verwerkt en voor het overige niet vermag de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden.

Met die redengeving geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk aan waarom hij de door verzoekster bijgebrachte informatie niet aanvaardt om te besluiten tot discriminatie van verzoekster in India die kan worden gelijkgesteld met vervolging en ook waarom verzoeksters vrees voor refoulement niet wordt aanvaard. Daarmee is voldaan aan de in artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vastgelegde jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste en het tweede onderdeel van het tweede middel is in die mate ongegrond.

12. Verzoekster richt nog kritiek tegen de vaststelling in het bestreden arrest “dat noch het administratief dossier, noch de partijen informatie aanbrengen waaruit kan blijken dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming”. Deze vaststelling wordt in het bestreden arrest echter “daargelaten”, waarna de aangevoerde vrees voor vervolging en voor refoulement ten aanzien van India worden beoordeeld. In het licht van deze laatste beoordeling, die niet onwettig is bevonden, gaat het om kritiek tegen een motief dat de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed en die derhalve niet tot de cassatie van het bestreden arrest kan leiden.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

13. Het tweede middel kan niet tot cassatie leiden.

D. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

14. Verzoekster werpt in een derde middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van artikel 3 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, ondertekend op 10 december 1984, van artikel 33 van het vluchtelingenverdrag, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet en van het non-discriminatiebeginsel.

Verzoekster voert aan dat zij in het verzoekschrift tot beroep een schending van het non-refoulementbeginsel had opgeworpen doch dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daar slechts zeer beperkt over heeft gemotiveerd zodat niet blijkt of hij *in concreto* heeft nagegaan of de aangehaalde bepalingen worden gegarandeerd in India. De vaststelling dat India niet over een asielsysteem beschikt waarin het individuele asielrelaas wordt onderzocht en beoordeeld zet het respect voor het non-refoulementbeginsel op de helling ondanks de uitspraak van het Indiase hooggerechtshof. Volgens verschillende bronnen bestaat er in de praktijk een ernstig gevaar voor refoulement. Er moeten garanties zijn dat, bij een terugkeer naar het “eerste land van asiel”, te dezen India, de betrokken persoon niet wordt blootgesteld aan een inbreuk op het verbod op refoulement. Verzoekster stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich baseert op de feitelijke situatie van Tibetanen in India, zonder dat er in India wettelijke garanties bestaan tegen refoulement. Verzoekster benadrukt dat artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie rechtstreekse werking heeft, hetgeen een recht op asiel inhoudt en bijgevolg niet alleen praktische maar ook wettelijke garanties tegen (indirect) refoulement.

Beoordeling

15. Uit de behandeling van het tweede onderdeel van het tweede middel hierboven blijkt reeds dat in het bestreden arrest duidelijk en ondubbelzinnig wordt aangegeven waarom verzoeksters vrees voor refoulement naar China ongegrond is. Gelet op die motivering in de punten 2.6, 2.6.1 en 2.6.2 van het bestreden arrest, kan verzoekster niet ernstig voorhouden dat de motivering "slechts heel beperkt" zou zijn.

Waar in het bestreden arrest met verwijzing naar de rechtspraak van het Indiase Hooggerechtshof wordt overwogen dat het non-refoulementbeginsel in India "de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet", wordt duidelijk aangegeven dat dit beginsel er op alle niveaus moet worden nageleefd. Verzoeksters stelling dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zou hebben nagegaan of er wettelijke garanties tegen refoulement bestaan, kan dan ook niet worden gevolgd.

Daargelaten de vraag of verzoekster voor alle aangehaalde bepalingen uiteenzet op welke wijze deze met het bestreden arrest zouden zijn geschonden en de vraag of alle aangehaalde bepalingen en beginselen te dezen van toepassing zijn, is het derde middel derhalve ongegrond.

16. Het derde middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negen maart tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Joris Casneuf **Geert Debersaques**